

K únorové ostravské premiéře Pirandellovy komedie Bláznův klobouk

Scénografie vytváří další rozměr

Ital Luigi Pirandello napsal přes dvacet her, z nichž bezpochyby nejznámější je „Šest postav hledá autora“. V Divadle Petra Bezruče mělo ale 18. února premiéru jeho jiné dílo, komedie Bláznův klobouk.

ALICE TAUSSIKOVÁ

Její kompozice je vystavěna tak, aby po celý čas divákům zatajovala pravdu. Hlediště je nuceno si jen domýšlet pravý stav věcí, hledat skutečnou identitu postav a jejich minulost.

Takovýto text skýtá řadu výkladů a následných režijních postupů. Režisér Josef Janík zvolil princip ostrého protikladu: většina postav je stylizována do poloh zcela civilních, s nimiž ostře kontrastuje hyperexpresivní pojetí postavy hlavní. Civilnost je, jak sám autor říká, pouze nasazenou společenskou maskou lidí, kteří zastírají své pravé city a

myšlenky. Hlavní postava, Paní beatrice (Dana Zaoralová), však již nic ukrývat nechce a podle toho k ní i inscenátoři přistupovali.

Beatrice hned od počátku nezapadá mezi ostatní svou hysterií, přehnanou mimikou a gestikou, exaltovaností a dryáčnictvím. Její představitelka se však v této nadsazené poloze místy nevyhla křečovitosti a jakési neživotnosti. Pokud chtěla režie postavu Beatrice výrazněji odlišit, proč právě tímto způsobem - pouze karikaturou, když ostatní postavy jakékoliv zkarikování postrádají?

Toto nejednotné pojetí charakterů přispívá k jisté roztržiténosti inscenace, která je patrnější v její první půlce. Uznání si zaslouží výkony Věry Janků (Fana), která svěže, se smyslem pro komediálnost naplňuje prostor své nevešlé role, a Miloslava Čížka, jenž vnáší do inscenace slovní i situační humor a s citem pro de-

tail vykresluje policejního komisaře Spana. Hvězdou je však Vladimír Čapka (Ciampa), jehož proměnlivá role mu umožňuje uplatnit široký výrazový rejstřík, který také skvěle ovládá. Počínaje trochu ušlápnutým, vzorným úředníkem, manžilkem, který nemá rád přílišný rozruch kolem své rodiny, až po zdrceného člověka, kterému je všechno jedno a jehož řeč postrádá dřívější ustrašenou diplomacii. Jeho výstupy jsou herecky nejbrilantněji zvládnutými pasážemi celého představení.

Zásadním přínosem inscenace je výprava Marty Rozkopfové, přesně vystihující obsah i ducha hry: jeviště zahlcené barvami, množství dveří (co je asi za nimi?), palma s modrými listy (zhmotněná bláznivost, provokující podivnost). Výtvarné pojetí Bláznova klobouku je jeho nejpromyšlenější složkou a scénografie zde nezůstává jen v poloze ilustrace textu, ale vytváří mu další rozměr.